Article de carrer

El meu avi patern, que havia après a llegir de gran, repassava cada dia el diari, seguint amb la punta del dit el curs de les paraules i dels esdeveniments, les coses simples d'aleshores, perquè les més complexes o bé passaven lluny o simplement quedaven amagades sota la gruixuda catifa del règim. El seu món era un terreny acotat entre els resultats esportius, les converses de carrer i tots els silencis forçats que acabaven de quadrar una quadratura que no sempre tenia quatre parets on aguantar-se.

La meva àvia feia de bugadera a la riba de l'Onyar, al carrer del Carme, aigües amunt de la ciutat vella de Girona. Rentava la roba dels soldats de la caserna d'artilleria i la d'algun passavolant que necessitava roba neta. Vora el riu s'escoltaven les veus de les dones i s'hi forjava l'etern i veritable bramul de la història. Ara, en el mateix indret, hi corren els gossos, seguits de prop pels seus amos i el riu ja només és un fil d'aigua amansit.

La meva àvia sempre deia que amb una xíndria es menja, es beu i es renta la cara, tot pel mateix preu. Això era en una època en què la gent que podia encara comprava enciclopèdies, diaris en paper, radiocassets i navalles suïsses, després el món es va anar especialitzant i totes aquestes coses van caure en desús, i fins i tot les xíndries van deixar de menjar-se a queixalades per a formar part de receptes de sucs i de sopes de disseny.

Una vegada, poc abans de morir, ens va dir el següent: «us desitjo que, com a mínim, sigueu tan feliços com ho hem estat el vostre avi i jo». Ara em sap greu no haver comprès del tot aquell missatge i no viure la vida tal com ho hauria d'haver fet, resseguint les paraules del món amb la punta del dit, rentant la roba bruta, sense vergonya, a la vista de tothom i esbandint-me la cara cada dia d'estiu amb una gran llesca de xíndria vermella.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/17/article-carrer/901759.html?utm_source=rss